

תקום טוב באמצע

קוראים לו סקוואר ו
 "שיר ביט" / שיר טיט / שיר שיט /
 שיר היט...
 "זוה בודאי יהיה להיט".

איתן דרר
 צלם, מלחין, זמר, מופטר

לצלם יש בעיות

איתן דרר היה לאחת התופעות יוצאות הדופן של הטלוויזיה הישראלית. צלם ש הוא גם זמר וגם מלחין. גילו אותו ב "אולפן עגול", כאשר שר את "הגשם ה ראשון", ומאו הופיע שמו לסירוגין ב מיצעי וברשימת הצלמים שהשתתפו ב הקלטת תוכניות טלוויזיה באולפני הרצליה. אלא שנראה כי לא הכל שפיר לאחרונה בדרכו של איתן. אולפנייה הסרסה פיטרו אותו מעבודתו משום שלדבריו הם לא הסכימו שיעשה גם סרטים מחוץ למסגרת עבודתו. בקרוב תשמעו על משפט פיצו יים גדול, הוא מבטיח.

ואם לא די בכך כרי לכא את הבן אדם, הנה לא הצליחו שני שיריו האחרונים להגיע למצעד הפיומונים, ולא זו בלבד, אלא ש אפילו לא הוצגו בפני המאזינים. כנראה שאינני שייך לחבורה המתאימה של גדי ליבנה ושוחטפין, מסביר איתן את התופעה. אבל הוא לא מתייאש. מי שחזה לאחרר נה בפסטיבל שירי הילדים בטלוויזיה, יכול היה לראות את שמו של איתן בין צלמי התוכנית, ואילו בשדה המוסיקה, הוא מכין תקליט חדש, ובו שירים מפרעטו (גם שני להיטי הקודמים, "הגשם הראשון" ו "שלכת" נכתבו על ידו). ובנוסף לכך, פני זמונים משל יוסי גמזו, ויוסף דרר, קובי אשרת ואחרים.

שני סימונים בהם הוא מאמין במיוחד הם "מדוע זה בחרת", איתן הוא עומד להשמיע בקרוב בתוכניתו של יוסי גמזו "במיקצב השבעים", ושיר בעל שם מקורי מאד: "הרשקוביץ" אולי תחליף את השם. עם שם כזה, לא יתכן שיתעלמו ממנו.

וכיתתו חרבותם לתקליטים וחניתותיהם לכינורות

דן, אבל יתבלו את הכל במנה הגונה של ניגונים חסידיים ופיומוני חיפושיות.

במקום ציונות צרופה

בדחילו ורחימו, עם שפע זיעות קדומות והרבה הסתייגויות איסטניסיות, יצאתי לי מחנה צה"ל. באישם קרוב לתל אביב, כדי לחזות בחזרה כלליה של להקת סיקור ה דרום. לשמירה על שיווי המישקל עשיתי זאת טוב, באישם אחר, כדי לראות הכי נות לעוד בכורה של להקת פיקוד הצפון. ואשר יגוראי בא לי, בחלקו. אחרי "סיי רת שקט" ו"סירת חרוב", מצאתי בצפון "סירת אגוז" ומשמר הגבול" בהעמדה דמוית אנדרטה מתנועתת למחצה. אבל כמו שאומר רפי בן משה הנ"ל, האפוטרר פוט האמנותי של כל להקות צה"ל, אתה לא יכול להימנע מזה. זה חלק מתפקידן של הלהקות, והוא מדבר על לבבות רבים. לעומת זאת אין יותר צליל של הורה ממטרה, והציונות הצרופה פינתה את מקו מה לבידור שווה לכל נפש. היום, כשכלל מוצב בדרום מגיע הגשם החיור, וכל שאר ההצגות של העיר הגדולה, כשבכל חור נידח יש טרנויסטור עם מיצעדי הפזמונים, אתה לא יכול למכור לחברה חלטורות.

גם הימונויקרב למיניהם כבר עייפו את האוזניים. למשל, צוותי הווי אחד, ש ביקר בחיל האוויר והשמיע שירים על טיי סיט, נתקל באוזניים אטומות. בכל פעם שמרכיבים תוכנית חדשה, אני מנסה לשכנע את כל קציני החינוך ה אחראים, המבקשים לבטא את הווי החיל שלהם, שצריכה להיות פרופורציה בין שיי ריימולדת ולהיטים. ואני חושב שהגענו לזה. לדוגמה, מתוך מתוק בתוכנית החדשה של פיקוד הצפון, כתוב במתכונת של שיר נשמה, כשהקול הבולט הוא הזמר המקצועי של הלהקה, יגאל בשן.

"או דוגמה אחרת, בפיקוד דרום, שם

פיקוד דרום
 ביט, טיט, שיט, היט

יש ארבעה רקדנים טובים, ולכן העמדנו קטעים שיכולים להשתוות לכל תיאטרון ביי דורי לשמו, כמו האקרובטים (פארודיה על חיי קירקס), או שיר ביט (תוצה אתר, אילן מוכיח). פארודיה על שיער המתאימה לשפת התעלה ולדיזינגוף באותה המידה: "...גדלו מהר זקן / הרג הרג, מהר, מהר, מהר, מי שלא מגדל שיער / החבריה

הברקתו המוסיקלית של הרמטכ"ל חיים ברילב לכבוד יום העצמאות, שי להיילי הקבע שלו: אלבום הגיגי של 12 הפיומונים המוצלחים ביותר של הלה קות הצבאיות מאז מלחמת ששת הי מים, ועוד פזמון אחד של מקהלת ה רבנות. ועדה מיוחדת בחרה את השיר רים, חברת, "הד ארצי" זכתה במיכרז להטבע אותם, וחיים בר מכין מעטפה שתוכנה נשמר בסוד.

למדו

בני ישראל קשת

בהמשך עלילות צבא-נגינה ישראל, מת חדשת בקרוב הרביעה למוסיקה קאמרית, אשר נוסדה בתקופה שלפני מלחמת ששת הימים. או פנו ארבעה בוגרי אקדמיה שעמדו להתגייס, אל ענף הווי ובידור בצה"ל, ו ביקשו שתיתן להם האפשרות לבחור ב נשק אישי משלהם: קשתות.

הכונה לא היתה, כמובן, לצאת למלחמת אינדיאנים, אלא להמשיך ולמשיך בקשת הכנרים, גם במדי החאקי, זאת, משום ש חששו לשלום אצבעותיהם בתלאות השיר רות ביחידה צבאית. הרעיון שלהם היה להקים רביעיה למר סיקה קאמרית. מה לזה, ולהווי ובידור? זה גם מה ששאלו קציני החינוך השונים, אשר יודעים כי חיילים במוצבים אינם משתוקקים דווקא לבאן ובטהובן.

על מנת לשכנע את הסרבנים בטעומם, אורגן בזמנו קונצרט בביתו של רפי בן משה, בו הסתבר לכולם שהשד אינו נורא כל כך. האישור להקמת הרביעיה ניתן, היא אף הופיעה וזכתה למחמאות מפי חיילים, אשר הודו כי "פחדו מן האינטלגנטים הל לוי, אבל זה היה דווקא יפה".

בינתיים באה מלחמת ששת הימים, ה ארבעה השתחררו, ואיש לא חשב על חי

אמנות

זמרים

"החיה" עושה בעיות

אריק בוררון, כפי שמאזיני מצעד מודק נים זוכרים בודאי, היה בין מייסדי להקת החיות והרוח החיה בה. מאז המשך לה יות אישיות ציבורית פעילה בעולם הפיו מונים, ולאחרונה אף הרכיב להקה חלחמה והלהקה כימעט הפכה את שמה הלהקה למעשה, כאשר הופיעה בכנס בינלאומי של יצרני תקליטים, שנערך מדי שנה בקאן.

חיה בוררון
 גידופים

כרגיל, לכנס זה מוזמנים להקות וזמרים מכל מדינה, כדי לייצג אותה בסני הנוכחים בכנס, והפעם הוזמנו בוררון והמלחמה מאנגליה.

בתחילת הערב התנהל הכל כשורה. כל הופעה ערכה עשר דקות, בדיוק כפי ש הוקצב עליי הטלוויזיה הצרפתית ששי רה את המאורע. ואז יצאה מרחמה לקרב ברוב הליטותה סיימה את פיומונה הראשון אחרי חצי שעה. לאחר שכל הנוצנים בדר עשו להם סימנים נואשים להפסיק, הם הסתפקו כהרון, בקטע בן עשרים וחמש דקות בלבד. כל ההופעות שתוכננו לאחר מכן בוטלו, כמובן.

למחרת, חזרה התופעה על עצמה. ה מארגנים איימו לנקוט יוזמה פיזית ממשית, אם בוררון לא יפסיק את המלחמה. התשר בה היתה צורה של גידופים וקללות, ש העלו את חמתם של כל אלה אשר הבינו אנגלית במקום. הטלוויזיה הצרפתית עטר קה עד עכשיו בעריכת סרט ההקלטה ובי ניפוי הביטויים המפולפלים.

לא יפה? לא מחוגג? חיות? אולי. אך המדובר בתעלול פירסומת ממוחל.

תקריות

דס ואש

ותמרות עשן

מי שחושב כי אומן מפורסם חי לו ב שקט ובשלוה, נהנה מכל רגע בחייו והוא רחוק מכל סכנה, אינו אלא טועה. לדוגמה, שורה של תקריות שהתרחשו כולם תוך שבוע אחד בעיר ניו יורק. זמרת הסופרנו הגרמניה הילדגרד דילב רכט זימרה על בימת המטרופוליטן באופ רה פיזיו. באחת הסצנות עליה לרדת לי תוך צינוק ככלא. הזמרת צעדה צעד לא נכון, התגלגלה במדרגות, ואת הסצנה הי באה זימרה כשדם נוטף מאפה. כמה ליז נים בקהל טענו שאלימות משטרית ב אמריקה הגיעה אמילו לבימת האופרה. לעומת זאת, הפכה הצגת חלום ליל קיץ בתיאטרון בילי רוז לחלום בלהות של ליל שרב, כאשר אש פרצה בקלעים ותמרות עשן עלו והפחידו את הקהל. השחקנים ניסו תחילה להרגיע את היושבים באולם ולהסביר שהמדובר בפעלול בימתי, אולם כשהתרגשות איימה לעבור את הגבול, כא השחקן הראשי והסביר לקהל שברוי

המוך אובו (הקאמר): מחזהו הנוקב והגס של זארי על טימטום אנשי השולט בעולם, הופך למיבצע יחיד של זאב רווח, בתפקיד המלך אובו.

הנסיכה איבון (הקאמר): הצגה גוס פת שהחטיאה את החיצים שנמשכו ברעל עליי המחבר (גומברוביץ) והפכה לסתם קומדיה אלגנטית משעשעת.

פרפרים הם חופשיים (גודיק): תיקי דיין מצויינת, וכל המשתתפים, כולל הבמאי ליאונרד שן, הבינו את הרמו: זוהי קומדיה תפורה היטב ומוגשת בקצב.

קמאקי (גודיק): גורליצקי ואישיוטוט נאבקים זה בזה ומתיידדים זה עם זה, בי מחזה רדוד שיש בו גם כמה רגעי מתח וכמה רגעי צחוק טובים.

קניג ושלמה בר שביט בתפקידי חייהם. ה במאי דוד לוי, ראוי לשבח על נאמנותו ליונסקי, והתפאורן בוקי שחרץ — למחמאה על מקורות.

השקרן (הבימה): הקומדיה של גילדור ני על צעיר קל דעת ושחצן מצליחה לע בור בגלל אברהם רונאי ויהודה אפרוני. שאר דשחקנים צולעים ואפילו מועדים, אם מדובר בהשתחחות אלגנטית באמת.

איוון עדין (הבימה): גירסה מרוככת של וירגיניה וולף, גם כן של אלבי. הצגה זוהלת בהתחלה, מעניינת בהמשך וטובה לבסוף.

מנרגוליה (התיאטרון העירוני חיפה): סאטירה שנונה על העמדות פנים בחברה, במשפחה ובכנסיה, מבוצעת כמסכת אחת של תנועה, צחוק והשתוללות.

ההשקיה מכבים כבר את האש. ואם לא די בכך, נתקל הכנר ליאונרד קוגן בפצצות סרחון, שעה שהופיע ב קונצרט בקרני הול. קבוצת סטודנטים הפועלים למען יהודי ברית המועצות נט לו על עצמם את האחריות למעשה. הם שכחו כנראה שגם קוגן הוא יהודי. ומי יודע אם לא היה מצטרף עליהם, בתנאי שהיו מטילים הפצצה בקונצרט של כנר גוי?

תדרין

תיאטרון

הכסאות (הבימה): שני זקנים בודדים מסכמים את חייהם לפני קהל של ארבעים וחמישה כסאות ריקים (על הבמה). לוי

• ברוסית, "כהן" נכתב "קוגן".